

УКРАЇНСЬКА НАРОДНА КАЗКА

КОЗА-ДЕРЕЗА

ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ «ВЕСЕЛКА»
КИЇВ 1971

Були собі дід та баба. Поїхав дід у ярмарок та й купив собі козу. Привіз її додому, а рано на другий день посилає старшого сина ту козу пасти.

Пас, пас хлопець її аж до вечора та й погнав додому. Тільки до воріт став догонити, а дід стоїть на воротях у червоних чоботях та й питається:

— Кізонько моя люба, кізонько моя мила! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, не пила й не їла: бігла через місточок — ухопила кленовий листочок, бігла через гребельку — вхопила водиці крапельку, — ото тільки пила, тільки й їла!

Розсердився дід на сина, що він погано худобу доглядає, та й прогнав його.

На другий день посилає другого — меншого. Пас, пас хлопець козу аж до вечора та й погнав додому.

Тільки став до воріт догонити, а дід стоїть на воротях у червоних чоботях та й питається:

— Кізонько моя люба, кізонько моя мила! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, не пила й не їла: бігла через місточок — ухопила кленовий листочок, бігла через гребельку — вхопила водиці крапельку, — ото тільки пила, тільки й їла!

От дід і того сина прогнав.

На третій день посилає вже жінку.

Погнала вона козу, пасла весь день: ввечері стала догонити до двору, а дід уже стоїть на воротах у червоних чоботях та й питається:

— Кізонько моя люба, кізонько моя мила! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, не пила й не їла: бігла через місточок — ухопила кленовий листочок, бігла через гребельку — вхопила водиці крапельку, — ото тільки пила, тільки й їла!

От той дід прогнав і бабу.

На четвертий день погнав дід уже козу сам.

Пас увесь день, а ввечері погнав додому і тільки надігнав на дорогу, а сам навпростець пішов; став на воротах у червоних чоботях та й питається:

— Кізонько моя люба, кізонько моя мила! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, не пила й не їла: бігла через місточок — ухопила кленовий листочок, бігла через гребельку — вхопила водиці крапельку, — ото тільки пила, тільки й їла.

Розсердився дід на козу, пішов до коваля, виго-стрив ніж, хотів козу різати, а вона вирвалася та й

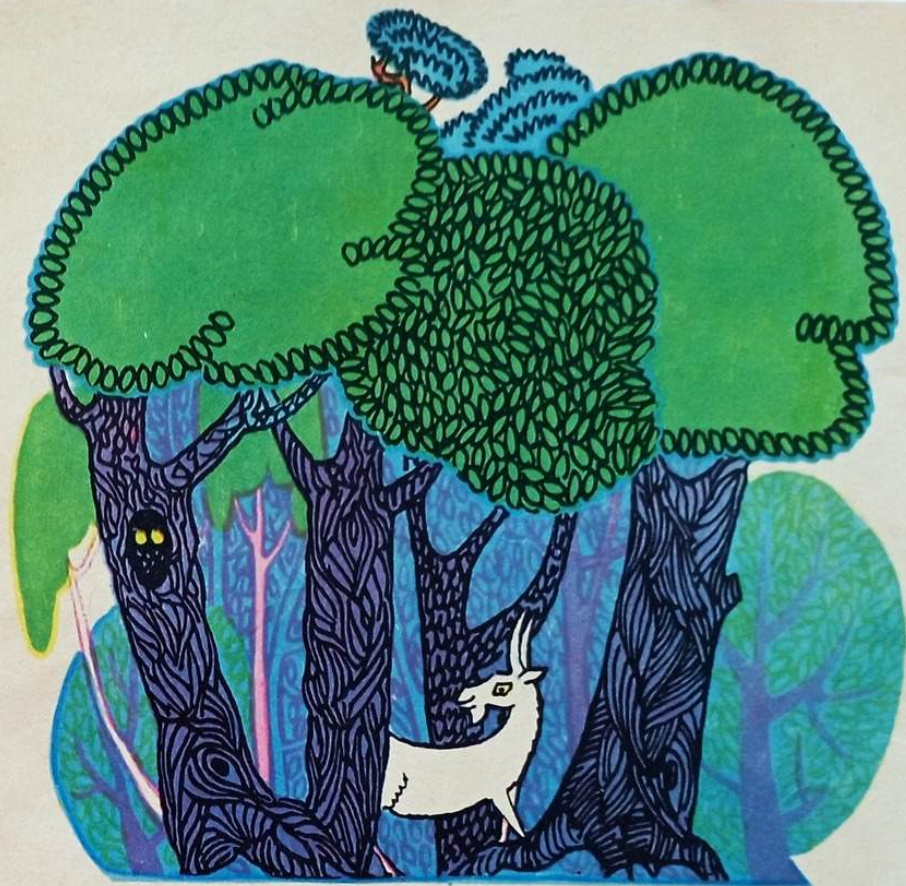
утекла в ліс. У лісі бачить коза зайчикову хатку,—
вона туди вбігла та й заховалась на печі.

От прибігає зайчик, коли чує — хтось є в хатці.
Зайчик і питається:

— А хто, хто в моїй хатці?

А коза сидить на печі та й каже:

— Я коза-дереза,
Півбока луплена,
За три копи куплена.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,

Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,—
Тут тобі й смерты!

От зайчик злякавсь, вибіг з хатки, сів під дубком.
Сидить та й плаче.

Коли йде ведмідь та й питається:

— Чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

— Як же мені, ведмедику, не плакати, як в моїй
хатці звір страшний сидить?

А ведмідь:

— От я його вижену!

Побіг до хатки:

— А хто, хто в зайчиковій хатці?
А коза з печі:

— Я коза-дереза,
Півбока луплена.
За три копи куплена.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,—
Тут тобі й смерть!

Ведмідь злякався.

— Ні,— каже,— зайчику-побігайчику, не вижену — боюсь.

От знов пішов зайчик, сів під дубком та й плаче.
Коли йде вовк і питається:

— А чого це ти, зайчику-побігайчику плачеш?

— Як же мені, вовчику-братику, не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить?

А вовк:

— От я його вижену!

— Де тобі його вигнати! Тут і ведмідь гнав, та не вигнав.

— Отже вижену!

Побіг вовк до хатки та й питається:

— А хто, хто в зайчиковій хатці?

А коза з печі:

— Я коза-дереза,
Півбока луплена,
За три копи куплена.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,—
Тут тобі й смерть!

Вовк злякався.

— Ні,— каже,— зайчику-побігайчику, не вижену — боюсь.

Зайчик знов пішов, сів під дубком та й плаче. Коли біжить лисичка, побачила зайчика та й питається:

— А чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

— Як же мені, лисичко-сестричко, не плакати, коли в моїй хатці страшний звір сидить?

А лисичка:

— От я його вижену!

— Де тобі, лисичко, його вигнати! Тут і ведмідь гнав — не вигнав, і вовк гнав, та не вигнав, а то ти!

— Отже вижену!

Побігла лисичка до хати та:

— А хто, хто в зайчиковій хатці?

А коза з печі:

— Я коза-дереза,
Півбока луплена,
За три копи куплена.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,—
Тут тобі й смерть!

От лисичка теж злякалась.

— Ні,— каже,— зайчику-побігайчику, не вижену — боюсь.

Пішов зайчик, сів під дубком та й знову плаче. Коли це лізе рак-неборак та й питається:

— Чого ти, зайчику-побігайчику, плачеш?

— Як же мені не плакати, коли в моїй хатці страшний звір сидить?

А рак:

— От я його вижену!

— Де тобі його вигнати! Тут ведмідь гнав, та не

вигнав, і вовк гнав, та не вигнав, і лисиця гнала, та не вигнала, а то ти!

— Отже вижену!

От поліз рак у хатку та й питається:

— А хто, хто в зайчиковій хатці?

А коза з печі:

— Я коза-дереза,
Півбока луплена,
За три копи куплена.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,

Ніжками затопчу,
Хвостиком замету,
Тут тобі й смерть!

А рак усе лізе та лізе, виліз на піч та:

— А я рак-неборак,
Як ущипну,— буде знак!

Та як ущипне козу клешнями!.. Коза як замає,
та з печі, та з хати — побігла тільки видно!

От зайчик радий прийшов у хатку та так уже ракові дякує! Та й став жити в своїй хатці!